

Canvia de residència per haver de pagar menys impostos

Trump deixa de ser novaiorquès i situa la seva casa oficial a Florida pel "maltractament" dels polítics locals

Lagarde pren la direcció del Banc Central Europeu

Ho fa en un moment d'incertesa econòmica

EDICIONS PAR CIR SELECTES

LLIBRES PAR CIR

Temps de tardor, temps de bones lectures

Àngel Guimerà, 74 · 08241 Manresa
Tel. 93 873 38 82 · www.parcir.com

160822-12167650

EL PUNT AVUI+

1,50€

DISSABTE • 2 de novembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15168 - AVUI / Any XLI. Núm. 14038 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6,7

La promoció de la sentència

GENERACIÓ 14-0 • Els joves lideren unes protestes que, a més de la repressió, rebutgen la situació social i la precarietat

ACCIONS • L'acampada a la Gran Via de Barcelona és ara el principal símbol d'un moviment que s'ha estès per tot el país

Rotllana de joves durant l'acampada de protesta que s'ha instal·lat a la Gran Via de Barcelona ■ JUANMA RAMOS

Nacional

P8,9

La candidata Laura Borràs, en el seu discurs ■ J. RAMOS

JxCat apuja el to contra Felip VI

Puigdemont acusa els repressors de ser "súbdits servils del darrer Borbó"

Nacional

P10

PP i PSOE posen la mà al foc que no pactaran

Sánchez i Casado descarten un acord quan la resta el donen gairebé per fet

Nacional

P13

Solidaritat amb el celler afectat pels aiguats

Ven les ampolles rescatades de la runa i el fang per tornar a engegar l'activitat

168850-11470708

api

BiG

SERVEIS IMMOBILIARIS

C/ Montserrat, 41 · 08302 Mataró
Tel. 93 741 00 44
www.bigimmobles.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

Amnèsia

“La història no es repeteix, però els mecanismes sociopsicològics són els mateixos, que en un context de crisis ens empenyen a ser còmplices irracionals de doctrines criminals.” Són paraules de la periodista franco-alemanya Géraldine Schwartz al seu llibre *Los amnésicos*, que explora el seu passat familiar i la relació amb el nazisme. El seu avi Karl, de Manheim, es va beneficiar de la compra d'una petita petroliera a un jueu, Julius Löbman, en el moment d'espoli, assetjament, expulsió i genocidi, durant el tercer Reich. Més tard, després de la guerra, quan el Löbman que salva la pell als EUA (una part de la família és assassinada a Auschwitz) li demana una reparació, Karl Schwartz amagarà el cap sota l'ala. L'avi matern, per la seva banda, també va ser gendarme a la França de Vichy. Fins a quin punt era possible no deixar-se arrossegar pel nazisme? Com es podia dir no, sense tenir fusta d'heroi, sense arriscar la vida o anar a petar a un camp de concentració? Els avis de Géraldine van girar la vista quan hi va començar a haver crims, deportacions, quan es van posar estrelles de David grogues al pit dels jueus per distingir-los.

Però no només la gent normal es va deixar arrossegar pel nazisme; també els científics, segons que ha recreat el valencià Martí Domínguez a *L'esperit del temps*. Hitler va prometre i donar diners per a la recerca, i també va aconseguir suscitar una sensació d'igualtat, de reduir les divisions socials. Va tornar l'orgull als alemanys després del Tractat de Versalles. I encara hi podem afegir el premi Goncourt *L'ordre del dia*, d'Éric Vuillard, que arrenca amb la reunió dels grans empresaris que van finançar el règim, ho devien fer pel “tall de carn a la sopa”.

Schwartz sacseja consciències, impulsada per l'exemple del seu pare que va qüestionar, com tants altres joves, el que havien fet els seus progenitors durant la dictadura. Perquè és clar que l'amnèsia es va estendre com un tel durant molts anys tant a Alemanya, com en una França que parla de l'alliberament i oblidava el paper col·laboracionista. Aquesta amnèsia, aquest no parlar ni d'Holocaust, ni de la Shoà, ni de la Solució Final, de què ens sona? Amb Franco finalment fora del Valle de los Caídos, no hi segueix havent encara un gran dèficit de memòria històrica que va corcant la salut democràtica? No sé per què m'ho pregunto.

La vinyeta

Fer

Ombres

Imma Merino

Presonera en una fortalesa inexpugnable

Fa poc vaig assistir a un acte en suport a Dolors Bassa celebrat a l'esplanada de la presó del Puig de les Basses. No era la primera vegada. Suposo que, malauradament, no serà l'última. No he escrit centre penitenciari perquè em sembla una mena de circumloqui que suavitzava allò que relacionem clarament amb una presó: un espai per a un confinament forçós que suposa la pèrdua de la llibertat de moviments. Centre penitenciari és una denominació més moderna que suposadament s'ajustaria a la presó del Puig de les Basses, inaugurada tristament (no podria ser d'una altra manera perquè la mera existència d'aquesta mena d'edificis és un fracàs de la societat) fa només quatre anys. Tanmateix, no sé fins a quin punt és una paradoxa, però, essent tan moderna, és més que mai una presó: amb els seus tancaments de seguretat, la construcció és tan hermètica que és impossible escapar-se'n; externament el mateix edifici sembla una fortalesa inexpugnable des de la qual es divisa la plana de l'Alt Empordà sense que aquesta estigui a l'abast de la mirada dels in-

“Perquè són presos polítics amb una condemna política dictada per uns jutges amb una posició política

terns. El cas és que a la presó s'hi està tancat i, per molt que n'hi hagi tants que proclamen que a Espanya no hi ha presos polítics, no és propi d'una democràcia que hi estigui algú, com ara la Dolors Bassa, per haver fet política. No s'ha de deixar de dir: els jutges del Tribunal Suprem han dictat una sentència amb una condemna total de 100 anys a nou persones per haver fet

política. Des que s'ha anunciat, Dolors Bassa ha fet arribar la seva incredulitat. Com és possible? En una entrevista publicada al diari *Ara*, que vaig llegir l'endemà de ser a l'esplanada del Puig de les Basses, hi ha una resposta implícita: “Tinc la sensació que la sentència és el mateix que havia llegit en la instrucció, com si no s'hagués celebrat el judici. El relat de la Guàrdia Civil ha prevalgut per sobre de tot, fins i tot en coses que nosaltres donàvem per fet que havíem desmuntat. Vaig tenir i tinc la sensació de ser un cap de turc d'una venjança i d'un escarment col·lectiu.” És possible, doncs, perquè són presos polítics amb una condemna política dictada per uns jutges amb una posició política per la qual només han fet cas a la instrucció política del cas realitzada per la Guàrdia Civil. Podria seguir, però no vull acabar sense destacar una altra qüestió comentada per Dolors Bassa a l'esmentada entrevista: no sent que ella i Carme Forcadell hagin estat oblidades, però sí silenciades, perquè el focus mediàtic és on són els homes empresonats pels mateixos motius polítics.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/ad4244>

A la tres

Xevi Sala / xsala@elpuntavui.cat

Joves i compromesos

Davant la resposta ciutadana a la sentència del Procés, tan cert és que no ens podem conformar a enviar els joves a l'escorxador judicial que els espera si els confonem amb un violent com el fet que els nostres fills ens estan donant una lliçó de compromís i mobilització. El penúltim exemple el tenim amb la pacífica acampada universitària. Alguna cosa hi deu tenir a veure aquest model d'ensenyament que els partidaris de la unitat de la pàtria espanyola no poden ni veure però que, en realitat, ha educat tota una generació en els valors de la solidaritat i la justícia. Per això és clau que la docència sigui un aspecte fonamental de la República que entre tots imaginem. Perquè, tot i la saludable implicació del jovent actual en els problemes que els encerclen, hem d'assegurar que les escoles, els instituts i les universitats de Catalunya continuïn formant ciutadans preparats. Lamen-

“Ara el repte ja és un altre: passar de l'escolarització obligatòria a la formació adequada

tablement, els informes dels especialistes acrediten que un elevat percentatge de joves catalans abandonen l'ensenyament a partir de l'ESO. Com si s'hagués estès la falsa creença que amb això n'hi ha prou per obrir-se pas en la cada vegada més complicada vida laboral. La crua veritat és que com

menys formació, més treball precari. Hi va haver un moment que la societat va afrontar el repte col·lectiu d'escolaritzar tothom. Ara el repte ja és un altre: passar de l'escolarització obligatòria a la formació adequada. Com sempre, tot és qüestió de recursos, de prioritats i de saber trencar inèrcies fins aconseguir idear i aplicar un model més intensiu i a l'abast de tothom. Mentrestant, ja ho veiem, són les famílies les que han de suplir la manca d'inversió pública, i l'autèntica formació dels joves acaba reservada a les elits que se la poden permetre. I aquesta no és la República que molts volem. Ja ho cantava en Raimon: “Si només els rics estudien, només els rics sabran.” Els joves que aquests dies s'exposen a aturar les porres amb el cap també surten al carrer contra aquesta manca de perspectiva. I si no sabem llegir correctament el que proclamen, els tornarem a decebre.

De reüll

Maria Palau

La cultura és revolució

El vespre d'aquest dilluns va ser estrany a la plaça de Sant Jaume. No hi va haver protestes. Però m'agrada pensar que, sense ser-hi físicament, els joves manifestants que aquests dies revoltats criden “llibertat” hi eren mentalment i emocionalment mentre es lliurava la medalla d'or al mèrit cultural a Daniel Giralt-Miracle. Al Saló de Cent de l'ajuntament de Barcelona no hi havia ni sol ni seient buit. Va ser un acte d'homenatge preciós i molt oportú en aquests sorollosos temps d'horitzó incert. La cultura, sobretot la que aspira a veure-hi més

Daniel Giralt-Miracle ha rebut la medalla d'or al mèrit cultural

enllà, ha estat, és i serà el lloc d'on broten els anhels de justícia i de drets de la societat. La cultura és el grau màxim de la independència dels individus i dels països. Aquesta és la lliçó de la trajectòria de Giralt-Miracle, que inclús en els moments de foscor més absoluta (ell és fill de la postguerra, però

també d'un pare, el gran grafista, impressor i tipògraf Ricard Giralt Miracle, que va ser “la seva millor escola”, com es va dir a la cerimònia) la cultura avança i ens fa avançar. Les seves matèries de treball han estat l'art, el patrimoni i el disseny, les més incompreses i massa sovint menystingudes en una Catalunya de monopoli literari. La seva revolució: fer que tinguessin valor, ja fos convencent els polítics de la necessitat de construir el Macba o propulsant l'Any Gaudí, el 2002, més decisiu en el fenomen internacional de Barcelona que els Jocs Olímpics. Gràcies, mestre.

Les cares de la notícia

PRESIDENTA DEL BANC CENTRAL EUROPEU

Christine Lagarde

Prova de foc

En un moment, novament, d'incertesa econòmica, Lagarde assumeix el lideratge del Banc Central Europeu, que ha de ser el pal de paller de l'estabilitat monetària al continent. Els indicadors econòmics no són gens optimistes i s'hi suma la crisi del Brexit i la guerra comercial de Trump.

PROPIETÀRIA DEL CELLER RENDÉ MASDÉU

Mariona Rendé

Riuada de solidaritat

Centenars de persones van mostrar ahir el seu suport a la família propietària del celler de l'Esplugu de Francolí que va quedar totalment destrossat per la riuada. Ahir es van posar a la venda les ampolles que es van recuperar del fang, una iniciativa per poder recuperar l'activitat.

ACTOR

Antonio de la Torre

Talent interpretatiu

Després de guanyar el Goya com a millor actor per *El Reino*, en què interpretava un polític corrupte, Antonio de la Torre presenta *La trinchera infinita*, on torna a demostrar el seu talent en el paper d'un regidor andalús que viu anys amagat a casa per por de represàlies del franquisme.

EDITORIAL

La campanya més curta i més inútil

La nit de la castanyada va començar la campanya electoral més curta des de la recuperació de la democràcia que tenim. I serà també la més inútil, si encara considerem que és en aquest període que els partits han d'explicar les seves propostes i els seus programes de govern. Oficialment durarà vuit dies perquè els partits espanyols grans es van posar d'acord a modificar la llei electoral per reduir d'una setmana la campanya quan arriba per una repetició electoral, com és el cas. Serà tan curta com llarga ha estat la precampanya, que va començar quan Pedro Sánchez semblava tenir decidit anar a una repetició electoral i negociava, o aparentava negociar, amb Pablo Iglesias un govern amb Unides Podem. Hem estat testimonis d'un llarg període preelectoral durant el qual el govern en funcions –més pendent de la demoscòpia que de governar– ha tingut només dos grans temes a sobre la taula. D'una banda, l'exhumació de Franco del Valle de los Caídos i el seu trasllat al cementiri de Mingorrubio i, de l'altra, la proclamació de mesures de repressió a l'independentisme català arran de la resposta ciutadana a la sentència del procés.

És inútil una campanya que no serveixi per aclarir si el PSOE, guanyador segons totes les enquestes, buscarà els suports per a un govern d'esquerres o si, al contrari, està disposat a fer un acord d'investidura amb el Partit Popular per a un gran pacte d'Estat amb la dreta, com apunten cada vegada més analistes polítics. En tot cas, amb l'excepció d'Unides Podem i de Més País, ja sabem que els partits d'àmbit estatal –PSOE, PP, Cs, i no cal dir, Vox– centraran el seu discurs a endurir la repressió contra l'independentisme a mesura que s'acosti el 10-N.

Tal dia
com
avui fa...

1 any Mobilitat del futur
La concessionària de les autopistes col·labora en un programa europeu sobre els vehicles connectats i la conducció autònoma.

10 anys Cas Pretòria
El PSC talla caps i CiU deixa anar llast. Els socialistes han de triar nou alcalde a Santa Coloma i regenerar la federació del Barcelonès Nord.

20 anys Acord CiU-ERC
Jordi Pujol encarrega als negociadors de CiU que explorin la disponibilitat d'ERC a arribar des d'ara a un acord global amb el partit.

Full de ruta

Toni Brosa

Democràcia “pleníssima”

Poques persones hi deu haver tan autoritzades com una vicepresidenta del govern espanyol per radiografiar amb la seva actitud en què consisteix l'estat democràtic i de dret a Espanya. Les seves paraules no deixen marge a la interpretació: “Des de l'executiu no entendrem que Bèlgica no entregui els qui han fugit de la justícia... No és respectable que a una democràcia pleníssima com l'espanyola, després de conèixer la sentència del Tribunal Suprem, se li negui l'entrega de fugitius de la justícia... i arribat aquest moment, prendrem les nostres decisions... Entre estats es col·labora, i es pot fer amb més intensitat o menys.” L'amenaça de Carmen Calvo a Bèlgica és transparent, i que doni per fet que el govern belga pot influir o decantar les decisions judicials i que ho ha de fer, *por la cuenta que le trae*, revela el valor insignificant que el govern espanyol dona als termes estat de dret i separació de poders. És el que tenen les democràcies *pleníssimes*.

El fet és que deixa molt clar com fun-

L'amenaça a Bèlgica de la vicepresidenta revela el que valen la separació de poders i l'estat de dret a Espanya

cionen les coses a Espanya. El ministre Marlaska, per exemple, té cinc condemnes del TEDH per haver emparat les tortures i els torturadors quan era jutge de l'Audiència Nacional, però el mal ja està fet i l'Estat va obtenir el que volia. El jutge Marchena –un altre exemple– ha vist com aquesta setmana el Suprem anul·la la sentència amb què el 2008 va treure de la circulació el president del Parlament basc Juan Mari Atutxa i dos vocals de la mesa, Gorka Knör i Kontxi Bilbao, per no haver obeït les raons d'estat. Altra cop, el TEDH ha fet justícia, però l'Estat va tenir el que volia i el jutge, la seva recompensa en camí, com està, de presidir el Suprem.

A hores d'ara, a l'Estat només li interessa decapitar l'independentisme i això vol dir empresonar els seus líders –Carlos Puigdemont és ara la prioritat– i amputar el moviment tant com puguin amb acusacions arbitràries de violència i terrorisme, com la que ja es llança contra el Tsunami Democràtic, un moviment no violent de desobediència civil. Com altres cops, no hi ha problema a l'hora d'humiliar l'estat de dret, la separació de poders i la democràcia mateixa, sempre que l'Estat, un cop més, aconseguixi el seu objectiu immediat i la roda continui girant.

Tribuna

Jordi Solà Coll. Escriptor

Els dies de la ira

Cal deixar clar que allò que ha tingut lloc aquests últims mesos en el Tribunal Suprem es limita –malgrat l'esforç en mantenir les aparences– a una mera escenificació que res té a veure amb la justícia. I és que l'aparença de justícia a l'ombra de les lleis és la pitjor de les tiranies. Però no n'hi ha prou amb parafrasejar Montequieu per donar-se la raó; ni tampoc si recordem oportunament que s'ha conculcat el dret al jutge natural –és a dir, al jutge predeterminat segons la llei–, així com el principi de contradicció –minvant fins a extrems residuals el dret a la defensa–. Perquè, al capdavant, el pitjor és que els fets d'aquesta causa general –no pot definir-se altrament– mai no van esdevenir *a priori* i no tenen cap fonament *a posteriori*, ni empíric ni objectivable.

MENTRESTANT, AQUESTS DIES DE PROTESTES, la banalització de la violència ha estat un tret comú entre articulistes i polítics de tot signe. Tot obviant, ben sovint, l'única violència d'origen –presència provada d'agents infiltrats in-

clusa– generada per tots els cossos de seguretat implicats en la repressió. Una violència real, que tan sols s'explica per aquella impunitat que el poder ostenta a bastament a l'hora de coartar la dissidència. Fa por pensar com es justifica entre nosaltres aital manera d'actuar i l'empara que té l'Estat en la seva deriva autoritària, quan, per exemple, es tracta d'imputar terrorisme als detinguts el proppassat dia 23-S. No debades són la “violència ambiental” o l'aleatòria possibilitat d'aquesta, nocions cabdals que enllacen el col·lapse de l'estat de dret amb la defensa de la unitat d'Espanya.

EN EL CONTEXT ACTUAL, no s'entén la reacció inoperant del govern de Catalunya. Resulta evident la seva manca d'ambició en la resposta i una renúncia clara a vindicar l'esperit de l'1 d'octubre. Fet i fet, hi ha qui creu en el pensament màgic i argumenta que cal saber esperar l'inesperat –tot i reconèixer la

incertesa d'ignorar-ne el resultat–. En paral·lel, el temps s'escola i creix un sentiment de desorientació entre una part molt important de la població. És fàcil confondre de manera maliciosa la ira racional que s'eleva com si fos una pregària i que respon en realitat a una situació insostenible. Cal recuperar el nexa entre el *demos* i les institucions a partir de la idea de voluntat política de ser un estat independent i, si s'escau, tornar-ho a referendar.

CAL UN HORIZÓ CLAR –i obert en el quefer– on la veritat recuperi el seu espai. I respondre honestament a la pregunta de fins on estem disposats a arribar. En els darrers cinc anys no m'he cansat de proposar aquesta pregunta sense obtenir-ne cap resposta. No és pas una resposta que es pugui concretar en un sintagma. Però sí que és la declaració d'un estat d'ànim que ens exigeix un coratge extraordinari. L'opacitat no és bona, i l'omissió en la paraula és sinònim d'incertesa. No trobarem conhort en el silenci quan el clam per la injustícia demana gosadia.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Constitució de 1978

■ El senyor Carlos Lesmes, president del Tribunal Suprem i del Consell General del Poder Judicial, va afirmar amb rotunditat davant la cúpula militar: “Només hi ha un objectiu clar: la defensa de la Constitució de 1978.”

Aquest senyor s'ha llegit la Constitució del 78? Jo diria que no. Només repassant-la ens podem adonar que de tot el contingut referit al fet territorial, o el que es refereix als drets socials dels espanyols, o a la participació ciutadana, per citar-ne alguns aspectes, estan inclosos en el text constitucional i sembla que se'ls passa pel folre.

A partir d'aquí qualsevol incompliment d'una llei vigent és el pa de cada dia. La unitat d'Espanya és la finalitat primera i sembla que última encara que la gent no tingui casa, passi gana, la mainada uti-

litzi barracons per escola o els investigadors estiguin de braços plegats per manca de finançament econòmic.

PILAR PORCEL I OMAR Sabadell (Vallès Occidental)

Democràcia plena

■ La ministra Carmen Calvo va dir per la ràdio que Bèlgica havia de lliurar Puigdemont perquè Espanya és una democràcia plena, però no va dir plena de què.

Segurament volia dir que és una democràcia desbordant, però llavors com és que en una democràcia tan exuberant hi ha presos polítics i exiliats?

Les democràcies normals estan plenes de lleis justes que respecten la discrepància i quan aquesta es produeix es vota per esbrinar quina és l'opinió de la seva gent, i a continuació se sumen els resultats a veure si guanya la

població que discrepa o l'altra. Si això no es produeix només vol dir que, tal com va afirmar la senyora Calvo, Espanya és una democràcia plena, però d'indecències.

LLUÍS CLARÀ IGLESIAS Mojà (Moianès)

Economia, imatge!!

■ Com s'atreixen?, no tenen *modus* ni vergonya!

És l'únic que els preocupa, a la majoria d'empresaris de Barcelona, i del país, és clar, de la greu situació que estem vivint, com a país i especialment en la pròpia carn moltes de les persones anònimes o no (per entendre'ns, ja que no hi ha ni hi haurà mai ningú anònim) que donen la cara i s'impliquen amb convicció i responsabilitat per aconseguir un món millor per a tothom.

“Hi hem perdut diners...” “El comerç se'n ressent...” “Quina

imatge tindran, els de fora, de Barcelona, de Catalunya...?”

I les persones? Realment sap, l'empresariat que ara recrimina les protestes als carrers, que existeixen les persones i què i qui són?? Sincerament, tinc els meus dubtes. Tal com es mostren insensibles al dolor, al patiment, als anhels de llibertat, de respecte i de dignitat.

Massa engegats, permetent i exercint la violència que, impunement, a través del poder econòmic, dia rere dia destrueix famílies i aniquila persones.

Ja és hora que canviï el sentit i la direcció de les denúncies i investigacions.

A qui s'ha de condemnar, i a penes majúscules, és a qui realment exerceix la violència. La violència del poder econòmic. Metapoder encobridor sense escrúpols, de la més elevada mesquina perversitat.

EULÀLIA SABATER I PUIG Castellvell del Camp (Baix Camp)

La frase del dia

“És d'agrair que després d'algunes setmanes fent el truc, Sánchez per fi ens ha demostrat amb qui vol el tracte”

Pablo Casado, CANDIDAT DEL PP EN LES ELECCIONS DEL 10-N

Tribuna

Pau Miserachs. President del Grup d'Estudis Polítics

Volen terra cremada

Les repetides manifestacions del candidat a president del govern Pedro Sánchez i el seu entorn han deixat palès que els socialistes no volen cap mena de diàleg amb Catalunya, ni consens, ni pactes fora de l'autonomisme constitucional. La situació no aconsella facilitar la seva investidura, si es té en compte, a més, que la seva altivesa i menysteniment al president de la Generalitat esdevé insultant per al poble català.

LA REPRESSIÓ ha provocat l'esclat del jovent decebut de tota la política que ara sí que s'ha convertit en la vella política. La gent ha deixat de creure en els partits i es refugia en els moviments socials com a alternativa al que consideren disbarats dels polítics. Les protestes han generat inestabilitat i desconfiança. En Espanya hi creu molt poca gent vista la violència desplegada per l'Estat. No han pensat que la repressió judicial i la violència d'estat no seran mai solució a un conflicte històric que ve de temps.

NI DRETES NI ESQUERRES espanyoles han volgut buscar seriosament solucions democràtiques al problema català. Però ara la farsa s'ha acabat, han caigut els decorats de cartró pedra en què s'aguantava la democràcia espanyola, ja que queda al descobert que els veritables antisistema són les dretes reaccionàries a les quals hem d'afegir el socialisme espanyol.

EL CONFLICTE ESDEVÉ ÈTNIC quan veiem a Catalunya persones castellanoparlants que es declaren espanyoles i no volen entendre que abans que ells s'installessin a Catalunya, aquesta ja existia amb ànima i cos. Volen forçar d'aquesta manera el silenci del poble d'acollida i fer-lo seu contra l'opinió del poble català. No volen una nova societat ni un país lliure, passejant banderes

espanyoles en lloc de practicar la democràcia.

ELS CATALANS, poble culte, partidari majoritàriament de la igualtat d'oportunitats i del bon veïnatge, volen liquidar d'una vegada la política de col·lisió entre vencedors i vençuts que sembla

esperonar l'ambició de domini de l'Espanya castellana. S'oposen els espanyols encara majoritàriament al fet que els catalans puguin prendre decisions, tot sabent que Catalunya pot sobreviure sense Espanya amb recursos propis.

ELS CATALANS COM A ÈTNIA, país amb llengua i cultura diferent de la castellana, saben que la república catalana està en curs, amb una declaració d'independència suspesa per obrir i facilitar el diàleg que mai es va produir. L'Estat espanyol no s'ha distingit per la seva comprensió, ni per tolerància ni per respecte a la realitat catalana, iniciant la repressió judicial en lloc del diàleg entre pobles, atacant la convivència, exasperant el jovent sense futur, que sap que haurà d'emigrar per sobreviure econòmicament i com a persones.

L'ESTAT SAP que només pot impedir la independència de Catalunya amb tirania i destrucció política i institucional, ferint el sentiment nacional català i la dignitat dels catalans. És la seva política de terra cremada recordant-nos el retorn d'un passat dictatorial a Catalunya amb un trencament total. L'Estat té a la seva disposició la força policial i militar per ofegar tota temptativa, pacífica, dels catalans per formar una democràcia en forma de república i celebrar un referèndum d'autodeterminació lliure i imparcial.

ELS POLÍTICS ESPANYOLS creuen una solució dividir i enfrontar catalans i castellans a Catalunya. En plena descomposició política de l'Estat espanyol, s'enfronten en realitat pragmatisme català i dogmatisme espanyol. La uniformitat espanyola es posa per damunt de tot, i si convé, destruint les llibertats, aplicant lleis amb criteris injustos, mentre pretenen seguir ignorant que la independència de Catalunya és ja un fet irreversible.

“L'Estat sap que només pot impedir la independència de Catalunya amb tirania i destrucció política i institucional, ferint el sentiment nacional català i la dignitat dels catalans”

De set en set

Jordi Panyella

Difunts

Hi ha els morts, i també hi ha els difunts. Els morts no hi són. Allò que no hi és no existeix, ha deixat de ser real en totes les seves formes i en tots els seus colors.

No hi ha noms per a la mort, ni hi ha cares, ni tan sols un número que la faci comptable. La mort és abstracció irreconeixible, es difumina en l'espai, es perd en el temps. Els morts van marxar un dia per no tornar mai més, com l'eco mut d'un crit de desesperació, com el fum que s'esmicola fins esdevenir invisible, com el somni que es desintegra en els racons negres de la memòria, com el bri de pols que passa desapercbut perquè no fa borrisol.

Els difunts són els nostres difunts, més vius que mai perquè mai han mort entre nosaltres. Hi són i no deixaran mai de ser-hi. Com un tatuatge de colors, a perpetuïtat, no pas com una condemna, ni com una cadena de penitent que cal arrossegar, sinó com un somriure de placidesa, com una llàgrima dolça als ulls de felicitat viscuda. Són sal i oli. Aigua a doll en la font més clara.

Els difunts com l'ànima que perdura cada dia a taula, en cada àpat, al costat del pa blanc, en el glop de vi negre, en el dring de la cullera en el plat de sopa espessa. Són el bon dia i la nit plàcida, les tardes allargassades d'estiu i els capvespres tenyits de tramuntana. Són la mà que no has deixat mai d'estrènyer, l'amic que encara et pica l'esquena en un esclafit de riure, el germà que sempre et marcarà el bon camí a seguir en la cruïlla de la vida, el pare que t'obrirà portes i et regalarà tota la prada.

No són tristor, ni pena. Són vida viscuda, vida que es viu. Són la necessitat de fer-nos presents en la puresa del record i en la gratitud sincera.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Acte de campanya electoral a Lledoners

JxCat hi fa un míting per denunciar els dos anys d'empresonament del govern

Allau de solidaritat amb Rendé Masdéu

El celler de l'Espluga de Francolí arrasat per les riuades ven Vi de Fang a 15 euros

ESTRATÈGIA UNITÀRIA

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Uns joves en una manifestació contra la sentència amb el número que a internet s'associa a error ■ ORIOL DURAN

Generació 14-0

LIDERATGE • Els estudiants estan al capdavant d'unes protestes que van més enllà del rebuig a la sentència i la repressió
REIVINDICACIONS • Protesten contra un sistema polític i social que els dificulta l'accés a l'educació, la feina i l'habitatge
ACCIONS • Es mobilitzen amb manifestacions, vagues, una acampada i la pressió per flexibilitzar l'avaluació a la universitat

Rosa M. Bravo
BARCELONA

La fórmula no és pas nova. Els precedents més massius es remunten al 2011, quan les tendes de campanya del moviment del 15-M van omplir la plaça Catalunya de Barcelona durant tres setmanes. I al 1994, quan van coincidir acampades que van durar diverses setmanes a diferents

ciutats per reclamar als governs la cessió del 0,7% del pressupost a la cooperació internacional. Les tendes han tornat ara al carrer com a forma de protesta. En aquest cas, a la plaça Universitat de Barcelona dues setmanes després de la publicació de la sentència del Suprem, el 14 d'octubre passat. Però la reivindicació va més enllà de la independència de Ca-

talunya. Els autoanomenats "generació 14-0" no protesten només contra una injusta sentència sinó que deixen aflorar el malestar d'una generació abocada a viure pitjor que els seus progenitors. Una generació que ha crescut manifestant-se amb les seves famílies cada Onze de Setembre. Que s'ha sentit desenganyada en veure que deu anys de manifesta-

cions pacífiques han acabat amb elevades penes de presó. Una generació que ha viscut bona part de la seva vida en una crisi que ha deixat retallades educatives i sanitàries, un elevat atur juvenil i un molt difícil accés a l'habitatge. Que creu que els seus drets s'estan veient vulnerats per una resposta policial que qualifiquen de repressiva i violenta.

Així ho expressen els joves en les manifestacions convocades pel Sindicat d'Estudiants i el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) en les últimes setmanes. Des del 14 d'octubre aquests dos sindicats han convocat cinc jornades de vaga i una vaga indefinida a la universitat per part del SEPC. Els estudiants d'instituts i universitats s'han erigit en

punta de llança de les mobilitzacions contra la sentència. Són els que han decidit instal·lar-se a la plaça Universitat i, tot i que l'acampada no està organitzada per cap dels dos sindicats, aquests hi donen total suport. També s'hi han mostrat a favor l'ANC, Òmnium, el moviment escolta i Tsunami Democràtic i la CUP. I nombrosos particulars que han donat ali-

L'APUNT

Hereus del 15-M i el bloqueig polític

Laia Bruguera

A tothom li ha sorprès el protagonisme que han agafat els més joves, però les crisis són oportunitats i ells han trobat el moment perfecte per fer-se sentir i mostrar tot el seu descontentament i també l'anhel de viure en un lloc millor. Perquè, per descomptat, volen un estat que respecti drets bàsics com ara el d'expressió o manifestació, però també que aposti per la igualtat real

de gènere, l'ecologia, els sous dignes o la fi dels desnonaments. Reflexionava el sociòleg Josep Maria Antentas fa uns dies que un dels enigmes és si els més joves sabran lligar millor del que s'ha fet fins ara la lluita per la independència amb els altres problemes de la societat, com ara els de l'habitatge o la precarietat. Ho estan intentant. I amb energia.

Divisió al món universitari

A la Universitat Pompeu Fabra es va viure dimarts passat un enfrontament entre alumnes que volien fer classe i els que ho impediaven amb un piquet per aconseguir l'avaluació flexible. Es va convertir en una escenificació de la divisió que es viu al món universitari respecte a les mobilitzacions. També està dividit el professorat. Aquesta setma-

na s'han conegut dos manifestos, signats tots dos per uns 800 docents. Un reclama que les universitats donin suport jurídic i moral als estudiants ferits a les càrregues policials. Un altre, amb firmes d'arreu de l'Estat, veu "aberrant" el manifest contra la sentència aprovat pels clausures i creu que és una agressió a la llibertat ideològica.

La frase

“La majoria entenem aquesta lluita com la forma per transformar les nostres condicions de vida”

Coral Latorre
PORTAVEU DEL SINDICAT D'ESTUDIANTS

ments i altres productes als acampats.

La Natàlia és un exemple de la generació 14-O. Estudia a la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona i s'ha adherit tant a la vaga indefinida universitària com a l'acampada. A banda de la indignació per la sentència, “a l'autoanomenada generació 14-O hi ha moltes problemàtiques que ens afecten, com ara la precarietat laboral, l'accés a l'habitatge i els alts preus de la universitat”. La seva adhesió a les protestes ha tingut com a detonant “l'augment claríssim de la repressió”. La Natàlia es refereix al “context neoliberal en què vivim, que afecta les nostres vides”, i en el seu cas concret tracta de pagar-se els estudis treballant de cambrera, de professora d'anglès i d'hostessa d'esdeveniments. “Feines molt precaritzades, amb tractes de vegades vexatoris i masculistes”, diu.

Coral Latorre, portaveu del Sindicat d'Estudiants, assenyala: “La majoria de joves no estem lluitant per una república que canviï la bandera i res més, sinó que entenem aquesta lluita com la forma per transformar les nostres condicions de vida i posar fi a la precarietat, les retallades, els

desnonaments...”

Les mobilitzacions dels universitaris s'han centrat especialment a aconseguir un compromís de les universitats respecte de la situació que viu el país aquests dies. “Si no hi ha normalitat al carrer no pot haver-hi a les aules.”

Amb aquesta consigna van sortir uns 200 alumnes de la Facultat de Matemàtiques i Informàtica el 22 d'octubre a tallar la Gran Via en solidaritat amb un company que ha perdut un ull per un projectil policial. I és un sentiment que ha calat en part de l'alumnat, que ha reclamat als rectorats que flexibilitzin les avaluacions per poder assistir a les mobilitzacions sense cost acadèmic. I monetari, pel cost que representa haver-se de matricular de nou d'una assignatura.

Les universitats públiques, i també la privada de Vic, han aprovat un manifest de rebuig a les condemnes i la judicialització de la política. Els sindicats d'estudiants han anat més enllà i els han exigut que el compromís es materialitzi en avaluacions més flexibles que el model d'avaluació continuada que marca el model de Bolonya. L'examen final és una possibilitat que ja es preveu a les normatives universitàries i que els alumnes poden demanar a principi de curs per circumstàncies particulars. La majoria de centres han acordat ampliar el termini fins a la setmana vinent per demanar aquesta opció i, en alguns casos, han posposat fins al 7 de novembre les activitats avaluable. ■

Un grup de joves universitaris dels que estan acampats a la Gran Via de Barcelona ■ JUANMA RAMOS

“Estem lluitant pel nostre futur”

ACTIVITAT • L'acampada a la plaça Universitat combina l'ambient festiu amb el debat reflexiu i les xerrades **VOLUNTARIS** • Els estudiants s'organitzen per recaptar provisions que els permetin aguantar durant l'acampada indefinida

Núria Sala
BARCELONA

Des de dimecres al matí, la plaça Universitat ha substituït el gris de l'empedrat pels colors de les tendes de campanya que els estudiants que hi acampen hi han instal·lat. S'hi estaran, diuen, de manera “indefinita”, perquè sembla que “si no, no ens escolten”. S'autoanomenen la generació del 14 d'octubre o “la generació de la precarietat” i asseguren que la sentència del Tribunal Constitucional va ser “la gota que va fer vessar el got”, un punt d'inflexió que els va empenyer a sortir al carrer. “No podem normalitzar la situació. No ens aturarem”, afirmen, “Aquí i ara, estem lluitant pel nostre futur.”

Dijous al matí es van organitzar diverses taules de debat en què els estudiants van discutir sobre l'ecologisme, l'internacionalisme, el feminisme i el moviment estudiantil, que van posar en relació amb la seva reivindicació. Mentre que en un punt de la plaça es parlava de

donar-se a conèixer i de donar suport a lluites com ara la de Rojava, Chiapas o Xile, a l'altra es debatia sobre els límits del creixement, la justícia climàtica i el deute global. A continuació, hi va haver una xerrada de Sanitaris per la República, a càrrec de Sira Escalasans.

Un grup d'estudiants s'han ofert voluntaris per dur a terme les tasques de logística i seguretat. En una carpa situada al centre de la plaça les persones que vulguin poden portar-los provisions o contribuir a la caixa de solidaritat. “Ens hem trobat amb molta gent gran”, afirmen. “No poden ajudar físicament, però ens venen a portar provisions i a donar suport emocional.” S'organitzen en comissions, cadascú s'ocupa d'una feina concreta. “Hem passat la nit aquí fent guàrdia per si venia algun carterista”, expliquen dos voluntaris, “però ha estat una nit molt tranquil·la”. Durant l'estona que estem parlant, algú ve a donar-los una tenda i diverses mantes. “No t'esperes una resposta tan bona”, asseguren sorpresos.

Sota el crit de “No som a classe, però estem fent història” s'organitzen una munió de joves que es preparen per encetar la marxa convocada pels sindicats d'estudiants. Diuen que no estan reclamant la independència –“hi ha persones de sensibilitats polítiques diverses”, expliquen–, però asseguren que el punt que tenen en comú és la reivindicació del dret d'autodeterminació i la condemna de la repressió policial. Davant la “incapacitat dels polítics de resoldre conflictes”, diuen “tan sols el poble salva el poble”. “Sento orgull de la meua gent i de l'ambient de l'acampada”, afirma una jove estudiant que es felicita del caràcter transversal de la reivindicació.

Dimecres i dijous, l'acampada va coincidir amb una campanya del Banc de Sang, que va muntar la seva carpa a plaça Universitat, per buscar donants. Des del Banc de Sang afirmen que “han tingut una resposta molt positiva” dels estudiants, que van formar cues llargues durant els dos dies per donar sang. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Laura Borràs exhibint ahir una pancarta dels manifestants contraris a la celebració de mítings polítics a Lledoners en demanda d'unitat ■ JUANMA RAMOS

Puigdemont, contra els “súbdits servils del Borbó”

■ L'expresident afirma que els noms dels presos perduraran, mentre que dels dels repressors només en quedarà un “record tenebrós” ■ “L'Estat és un problema per a la democràcia europea”, insisteix

Xavi Aguilar
SANT JOAN DE VILATORRADA

L'acte central de campanya de JxCat, celebrat ahir al vespre davant de la presó de Lledoners, es va convertir en un sentit homenatge als presos polítics i en un clam per evitar la repressió de l'Estat emparada pels Borbons. L'única idea política que s'hi va fer present va ser la de revertir aquesta situació i caminar cap a l'autodeterminació. I qui la va expressar amb més fermesa va ser, des de Bèlgica, el president Carles Puigdemont. “Dels repressors només en quedarà el record fosc i tenebrós de ser servils de l'últim Borbó que va gosar reprimir-nos”, va dir en connexió en directe.

El 130è president de la Generalitat va iniciar el

seu discurs recordant que, justament fa dos anys, es van desitjar sort amb la resta de companys de govern perquè, tot i que no sabien què passaria, sí que tenien clar que “l'Estat havia deixat anar la fera desfermada de la repressió”.

Puigdemont va indicar que la injustícia que es va desencadenar “perseguirà sempre l'Estat espanyol” i va acusar-lo de preferir “violat drets humans i trencar compromisos amb la comunitat internacional abans que admetre que té un problema polític”.

Per tot plegat, considera que Espanya ha estat assenyalada i se situa al costat d'estats de dubtosa salut democràtica, com la Xina o Turquia, i no escolta d'altres democràcies consolidades que sí que

Les frases

“Dels repressors en quedarà el record fosc de ser servils de l'últim Borbó que va gosar reprimir-nos”

Carles Puigdemont
EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT

“Ara que Sánchez ha exhumat la mòmia, ja comença a ser l'hora d'exhumar el feixisme de les institucions”

Roger Español
CANDIDAT AL SENAT DE JXCAT

“No normalitzem que els presos polítics no puguin seguir endavant amb les seves vides”

Laura Borràs
CANDIDATA AL CONGRÉS DE JXCAT

Doble recurs per ajornar la visita del rei

JxCat i ERC van presentar ahir, per separat, un recurs a la Junta Electoral Provincial de Barcelona demanant que ajorni fins més enllà del 10-N la visita que la casa reial té prevista a Barcelona per lliurar dilluns els premis de la Fundació Princesa de Girona.

Els postconvergens entenen que l'acte de Felip VI “influirà de forma clara” en

l'orientació del vot perquè el monarca va abandonar “la neutralitat política” amb el discurs del 3-O del 2017. Els republicans coincideixen que el Borbó farà un ús electoral de l'acte per explicar les fites aconseguides d'ençà de l'aprovació de la Constitució, fet que beneficiaria determinats partits. En el recurs presentat per JxCat es reclama

que, si no s'ajorna la visita, la junta requereixi als Borbons que limitin l'actuació a l'estrictament lliurament dels premis, “sense que puguin fer intervencions en què atemptin contra l'obligada imparcialitat que han de mantenir”. Amb motiu de la visita borbònica s'estan activant un seguit de protestes, a les quals JxCat no ha aclarit si s'hi afegirà.

s'han pronunciat “i han dit que ni rebel·lió, ni sedició”.

El president a l'exili va furgar en la ferida de la imatge deteriorada de l'Estat espanyol a escala internacional. “Dos anys després, continuem desemmascarant vergonyes d'estat i més gent s'adona que Espanya és una vergonya per a la democràcia europea. Quan l'Estat violenta de manera abusiva i gratuïta el vostre vot, està insultant els sacrificis de milions d'europes que s'han partit la cara al llarg de la història per aconseguir el dret a votar”, hi va afegir.

Puigdemont va recordar que l'Estat “s'està gastant un dineral per intentar remuntar una reputació que està molt tocada”, i va criticar que el ministre Borrell es dediqui a “desmuntar el relat de l'independentisme” quan el que hauria de fer és “buscar inversions externes com fa la Generalitat”.

Borràs cita els presos

La candidata de JxCat va sorprendre tothom amb un discurs sense pràcticament cap aportació pròpia. A l'esplanada de Lledoners, es va limitar a recordar frases dels presos polítics que va assumir com a compromisos propis. Abans d'això, però, va agrair a les desenes de membres del CDR que havien mostrat pancartes en contra de l'actitud dels polítics que haguessin depositat la seva actitud en començar l'acte. Borràs havia parlat amb ells abans del míting i va agrair el gest “en respecte als presos polítics”, abans de recordar que no es podrà normalitzar la situació fins que ells no puguin seguir amb normalitat amb les seves vides.

A l'acte hi van ser presents els consellers Damià Calvet i Jordi Puigneró, a més de candidats de JxCat al Congrés i al Senat, i de la JNC. El candidat al Senat Roger Español va reiterar: “La repressió no ens farà enrere”, i va fer una demanda al president en funcions de l'Estat, Pedro Sánchez. “Ara que ha exhumat la mòmia, ja va sent hora d'exhumar el feixisme de les institucions espanyoles.” L'acte es va acabar amb el comiat als presos que cada dia fa des d'aquell mateix indret en Joan Bonanit. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

No és un lloc qualsevol

USAR UN SÍMBOL Mig centenar de persones es manifesten abans del míting de JxCat en contra dels actes polítics a Lledoners **UNITAT** • Reclamaven una estratègia unitària i que la resposta política estigui a l'altura de la protesta civil

Xavi Aguilar

SANT JOAN DE VILATORRADA

És lícit que JxCat celebrés ahir l'acte central de la seva campanya electoral davant de la presó de Lledoners? Hi ha qui creu que sí, tenint en compte que entre els barrots del centre penitenciari hi té quatre presos que havien de ser candidats el 10-N però que el Tribunal Suprem va inhabilitar (Jordi Sànchez, Jordi Turull, Josep Rull i Joaquim Forn). De la mateixa manera que, pel mateix motiu, ho hauria de poder fer Esquerra Republicana avui al mateix emplaçament. Però no tothom ho veu així.

Les assemblees territorials del Bages, el Moianès i el Solsonès de l'ANC van fer públic aquesta setmana el seu desacord amb les direccions dels dos partits per haver previst

aquests actes de campanya per separat al Pla de Lledoners. L'Assemblea considera que aquest espai hauria de preservar-se com un punt d'unitat de l'independentisme on retre homenatge a tots els presos polítics i també els exiliats arran del procés independentista, i reivindicar-ne la seva llibertat.

L'ANC, doncs, estava molesta per la falta d'unitat d'acció i la utilització electoralista de l'espai, i en cercles propers a l'entitat i als CDR s'havia plantejat, per bé que sense gaire concreció, la possibilitat de fer actes de protesta durant els mítings per explicitar aquest descontentament. Mig centenar de manifestants van secundar ahir la protesta, silenciosa però amb dos models de pancartes amb un missatge clar: "Vergonya de polítics" i "Estratègia unitària". No van fer cap acte de boicot,

Manifestació a Lledoners abans del míting que ahir va fer davant de la presó JxCat ■ JUANMA RAMOS

però van visibilitzar amb fermesa la seva indignació. "Cauen en el xantatge emocional per esgarrapar quatre vots, i el que haurien de fer és sumar forces pel país i no mirar pels seus interessos", explicaven els manifestants, molestos amb el canvi de discurs i la poca concreció de la classe política. "No han estat a l'altura de la resposta ciutadana, això és evident."

Els manifestants van fer-se veure abans de l'acte i van rebaixar el perfil en el moment del seu inici alertant, això sí, que avui al migdia hi tornarien per l'acte d'ERC i que haurien fet el mateix amb la CUP. "El Pla de Lledoners no és un espai qualsevol. No és una sala d'actes o un poliesportiu municipal. És l'espai de trobada de la gent que vol transmetre el seu escalf a tots els presos polítics empresonats", hi van afegir. ■

Si no entens un **NO**, ETS UN AGRESSOR SEXUAL EN POTÈNCIA.

Els seus drets estan molt per davant dels teus desitjos. Respecta-la quan diu NO.

NO ÉS NO

RESPECTA

ELS LÍMITS

SÍ O SÍ

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Després de ser a Vitòria al matí, Pedro Sánchez va anar a la tarda a Logronyo, on es va fer aquest 'selfie' amb uns admiradors ■ R. MANZANARES / EFE

Sánchez i Casado descarten pactar després del 10-N

■ Iceta retreu a ERC que acusi Sánchez de no tenir principis quan els últims mesos va fer-ho tot perquè governés ■ Asens acusa el PSOE de renunciar a regular els lloguers davant dels fons voltor

Redacció
BARCELONA

Pedro Sánchez i Pablo Casado, que van coincidir ahir a Vitòria, al País Basc, es van descartar mútuament per fer un pacte de govern després del 10-N. El president del govern espanyol en funcions va descartar "un gran pacte amb el PP" tal com havia insinuat Unides Podem i, per contra, va instar el líder d'aquesta formació, Pablo Iglesias, a dir si aquest cop "tornarà a impedir un govern socialista". A través del seu compte de Twitter, Pedro Sánchez va acusar

el PP de fer joc brut per "desmobilitzar les forces progressistes" i va demanar a la fiscalia que actuï i "arribi fins al final" contra aquesta campanya del PP que està fent a les xarxes socials. Sobre Catalunya, va dir als independentistes que acceptin "el seu fracàs" i que la independència "no és possible" i va demanar als que no aposten per la sobirania de Catalunya que "en les pròximes autonòmiques votin Iceta, que els representa".

Pablo Casado, per la seva banda, va acusar Sánchez d'haver-se "tret la careta" coincidint amb Ha-

La CUP vol "la revolta" i ERC rebutja Sánchez

La CUP vol ser a Madrid per ser "la veu de la rebel·lia contra el poder" i "estendre la revolta". Així ho va dir la cap de llista a les eleccions espanyoles del 10-N, Mireia Vehí, en el seu primer míting de campanya, on va assegurar que un dels objectius de ser al Congrés dels Diputats és "aconseguir que tots els pobles de l'Estat s'aixequin defensant també el dret a l'autodeter-

minació" com una "esmena al seu règim". "Si nosaltres no podem ser lliures, serem ingovernables." També el primer dia de campanya el vicepresident del govern, Pere Aragonès, d'ERC, va criticar un Pedro Sánchez amb qui, va dir, "és quasi impossible negociar res". Segons Aragonès, el que va fer ERC amb la seva abstenció va ser "posar el PSOE davant d'un mirall"

perquè els seus votants veiessin com Sánchez no va voler fer un govern d'esquerres. "Per tot això ara nosaltres demanem a la gent d'esquerres que confiïn en ERC", va dir. Al castell de Montjuïc va criticar la manera com es va exhumar Franco i que el PSOE convertís l'acte en una exaltació franquista. Va assegurar que durant la campanya no criticarà JxCat ni la CUP.

lloween i va insistir que "ens portarà un altre cop al bloqueig" perquè, segons

va dir, "vol reeditar un govern Frankenstein" i tornar a pactar amb Unides Po-

dem i els independentistes. Va tractar de cínic Sánchez per haver ofert

Madrid perquè s'hi fes la cimera del clima després de descartar-se Xile per raons de seguretat quan no va poder "ni garantir un Barça-Madrid".

El PSC, contra ERC

En el primer míting de campanya, el líder del PSC, Miquel Iceta, va retreure a ERC que acusi Pedro Sánchez de "no tenir principis", quan en els últims mesos ha defensat que sigui el líder socialista qui continuï al capdavant de La Moncloa fins i tot instant Unides Podem a donar-li suport. "Si Pedro Sánchez no té principis, per què volen que governi?", va dir des de Mataró, on va afirmar que "si el 10 de novembre guanya ERC i no el PSC a Catalunya, s'estarà afavorint una victòria de la dreta" i s'estarà acontentant "sectors de l'independentisme que creuen que per eixamplar la base necessiten la pitjor Espanya possible".

Des de Rubí, Jaume Asens, cap de llista d'En comú Podem, va acusar el PSOE d'haver renunciat a "regular els lloguers" davant del "paradís fiscal" dels fons voltor i va defensar que els comuns són la "opció útil" per plantar cara a aquests fons. "No pot ser que els preus del lloguer els fixin els fons voltor i no les institucions públiques", va dir.

El presidenciable al govern espanyol per C's, Albert Rivera, des de Màlaga, va tornar a reclamar que s'apliqui a Catalunya el 155, que el govern intervingui els comptes de la Generalitat, que el Ministeri de l'Interior passi a controlar els Mossos d'Esquadra i que l'Estat recuperi les competències penitenciàries. Per la seva banda, i des de Santander, el líder de Vox, Santiago Abascal, va assegurar que Catalunya "ha viscut un cop d'estat sistemàtic des de l'època de Jordi Pujol fins al govern de Torra amb una característica permanent: la impunitat regalada pels governs del PSOE i el PP". ■

Les frases

"Descarto pactar amb el PP, però jo pregunto a Iglesias si tornarà a impedir un govern socialista"

Pedro Sánchez
PRESIDENT DEL GOVERN EN FUNCIONS

"Sánchez vol reeditar un govern Frankenstein i pactar amb Podem i els independentistes"

Pablo Casado
CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA DEL GOVERN ESPANYOL PEL PP

"Si a Catalunya el 10-N guanya ERC i no el PSC s'estarà afavorint una victòria de la dreta"

Miquel Iceta
PRIMER SECRETARI DEL PSC

"No pot ser que els preus del lloguer els fixin els fons voltor i no les institucions públiques"

Jaume Asens
CANDIDAT D'EN COMÚ PODEM

"Si nosaltres no podem ser lliures, serem ingovernables"

Mireia Vehí
CANDIDATA A LES ELECCIONS DE LA CUP

"Amb Pedro Sánchez és quasi impossible negociar res"

Pere Aragonès
COORDINADOR NACIONAL D'ERC

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

MADRID

PAMPLONA

AIAKO ARRIAK

MÁLAGA

Solidaris des de l'Estat

ARREU • Milers de persones s'han manifestat en els darrers dies a diferents capitals de l'Estat a favor de l'amnistia i per la llibertat dels presos polítics **MULTITUDINÀRIA** • Tot i que n'hi ha hagut a Madrid, Saragossa, València, Sevilla, Gran Canària o Màlaga, la concentració més gran va ser a Sant Sebastià, amb l'assistència d'unes 42.000 persones

E. Garcia
BARCELONA

Van acabar estomacats per la policia i per col·lectius feixistes, però un miler de ciutadans no van dubtar a omplir, només dos dies després de fer-se pública la sentència del Tribunal Suprem, la Puerta del Sol de Madrid en solidaritat amb el poble català, per mostrar el seu rebuig a la sentència i per reclamar la llibertat dels presos polítics. La protesta, convocada per la Coordinadora 25-

Empresonat a Madrid

Daniel Gallardo és al mòdul 2 de la presó d'Alcalá-Meco, després que va ser detingut en la concentració contra la sentència que es va fer a Madrid el dissabte 19. El jove està acusat de desordres i atemptat a l'autoritat.

S i seguit per moviments antirepressius i anticapitalistes, només és una mostra de les que s'han produït des de llavors arreu de l'Estat espanyol. A banda de València, Palma o Andorra la Vella, Sant Sebastià, Victòria, Bilbao, Pamplona, Sevilla, Granada, Màlaga, Vigo, Saragossa o Gran Canària son només algunes de les capitals espanyoles on s'han produït manifestacions de suport al poble català i per denunciar la sentència del Suprem.

"Que visqui la lluita del poble català", "Madrid està amb el poble ca-

talà", "llibertat presos polítics" i "sí, sí, sí, dret a decidir" van ser algunes de les consignes corejades en la manifestació de la Puerta del Sol fins que grups d'ultradreta que portaven banderes d'Espanya i del partit xenòfob i anticatalanista Vox els van acabar agredint. El dissabte posterior a la sentència, els madrilenys van tornar a sortir al carrer en una concentració molt més gran i que va acabar amb càrregues de la Policia Nacional, després que grups d'extrema dreta provoquessin aldarulls. La manifestació, convocada

pel Movimiento Antirrepresivo de Madrid, demanava l'amnistia total dels presos i exiliats i clamava pels "drets i les llibertats democràtiques". El balanç de la jornada, que havia transcorregut de forma pacífica fins a l'hora de dissoldre's, amb càrregues policials a la Puerta del Sol, va ser de tretze persones ferides i una de detinguda, que va acabar a la presó.

La resposta més massiva, sens dubte, és la que s'ha produït al País Basc. També el dimecres posterior a la sentència, desenes d'ex-

SANT SEBASTIÀ

Riuada solidària per a Rendé Masdéu

■ El celler ven a 15 euros ampolles rescatades de la runa i el fang ■ La injecció econòmica li permetrà recomençar

Redacció
L'ESPLUGA DE FRANCOLÍ

Són molts els que no oblidaran les riuades de la nit del 22 d'octubre. A l'Espluga de Francolí, en qüestió de minuts, van destrossar l'emblemàtic Celler Rendé Masdéu, però gràcies a la solidaritat dels veïns i també de gent i peticions vingudes d'arreu de l'Estat, ahir va començar la seva reconstrucció. La família està disposada a recuperar el negoci i ha posat a la venda les ampolles que va poder recuperar de les runes. L'han anomenat Vi de Fang i es comercialitza al preu "solidari" de quinze euros l'ampolla.

Mariona Rendé, propietària del celler, s'emocionava ahir quan explicava les llargues cues que es van formar per comprar el vi i les comandes rebudes de localitats com ara Toledo, Madrid, Sevilla o Doñana. La seva família va posar en marxa el negoci l'any 1994 i va començar a treballar a les instal·lacions situades vora del Francolí, les que ara han quedat destrossades, tres anys després.

Venda de les ampolles de vi solidàries per ajudar el celler Rendé Masdéu ■ ÒSCAR PALAU

Com explica Rendé, els ingressos per la venda de les ampolles del Vi de Fang, entre 4.000 i 5.000 –un 10% de la producció d'aquest any– els permetran disposar d'un coixí "per continuar comprant ampolles buides, taps, etiquetes i caixes, netejar el que hem pogut salvar, etiquetar-ho, complir amb els nostres distribuïdors i clients i després tirar endavant i fer nous vins".

Disposen d'onze hectàrees de vinya de conreu ecològic que no s'han vist afectades pels aiguats i, a la llarga, l'objectiu és poder edificar un nou celler, molt probablement en un altre espai. Les ampolles recuperades del fang són de la varietat trepat, autòctona de la Conca de Barberà i estaven preparades per vendre en la campanya de Nadal. ■

Dona assassinada pel seu marit a Castellbisbal

■ Ingressa a la presó un home que hauria comès tres agressions sexuals aquest any

Redacció
BARCELONA

Els Mossos d'Esquadra van detenir ahir un home de 52 anys que va confessar haver matat la seva dona. La parella vivia a Castellbisbal i tenia quatre fills. L'Ajuntament de la localitat ha decretat tres dies de dol al municipi i ha convocat dilluns una concentració de rebuig i suport als familiars.

Segons els Mossos d'Esquadra, cap a les 23.00 ho-

res de dimecres el detingut es va presentar a la policia local d'aquest municipi i va confessar haver matat la seva parella. Diverses dotacions policials es van dirigir al lloc dels fets, una construcció en un hort prop de Castellbisbal, i van trobar el cos sense vida de la víctima. El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha informat que no consten antecedents judicials de violència entre la parella, que procedia del Marroc però que feia anys que vivia a Catalunya. La divisió d'investigació criminal dels Mossos s'ha fet càrrec de la investigació per aclarir les circumstàncies de la mort.

Ahir també va ingressar a la presó un home de 36 anys acusat de tres agressions sexuals comeses a Barcelona. L'arrestat es col·lia les seves víctimes al metro, generalment a primera hora del matí, i les seguia discretament fins que arribaven al portal del seu domicili, on les abordava quan estaven desprevingudes. De nacionalitat espanyola, l'home hauria comès tres agressions sexuals entre el 21 de febrer i el 6 d'octubre d'aquest any. Segons els Mossos, sempre hauria exercit "un alt grau de violència", tot i que només va poder consumar l'agressió que va tenir lloc el 18 d'agost. ■

cursionistes van il·luminar les Aiako Arriak, les Penyes d'Aia, tal com ho van fer els voluntaris que van pujar fins a la muntanya de Montserrat. El dia següent, els estudiants van tornar a ciutats com ara Bilbao i Vitòria, on van tallar les vies del tren; i el dissabte posterior a la sentència, més de 42.000 persones van omplir Sant Sebastià en la manifestació més massiva que s'ha celebrat fora de Catalunya en suport als presos polítics.

També a Andalusia les mostres de suport han estat més que evidents. El Sindicat Andalús de Treballadors (SAT) ha donat suport a les convocatòries que s'han celebrat, per exemple, a Sevilla, Màlaga i Granada, "i ens afegirem a les que hagin de venir", segons va explicar Javier García, portaveu del sindicat. Unes cent cinquanta persones es van aplegar davant de la Subdelegació del

Govern espanyol a Granada, on van demanar l'amnistia per als presos polítics i els exiliats; i a Sevilla es van viure concentracions de rebuig a la sentència ja el dimarts dia 15. També a Almeria es van concentrar a Puerta Purchena.

A banda de Madrid i Andalusia, les mostres de suport també han arribat des d'altres punts dels Països Catalans (Catalunya del Nord, el País Valencià i les Illes) i del País Basc. El mateix dilluns en què es va fer pública la sentència, centenars de persones es van concentrar a Bilbao i València; Elx, Castelló, Alacant; Palma, Inca, Manacor, Felanitx o Alcúdia.

El mateix dia, prop de tres-centes persones també es van concentrar a l'avinguda Meritxell d'Andorra per mostrar el seu rebuig. Els concentrats van cantar *Els Segadors* i van cridar tota mena de crits a favor dels líders independentistes sentenciats. ■

Fotografies:

concentració de Madrid: EFE; concentració de Pamplona: Ahotso.info; encesa de llums a les Aiako Arriak: Romeo Campo; concentració a Màlaga: @Sat_nacional; Manifestació a Sant Sebastià: Jon Urbe, @Foku